

YAMATO - GAMUSHARA

// Sayuu

Alig fél év telt el a Gocoo látogatása óta (*AniMagazin 3. szám*), és újra kis hazánkba köszönthettünk egy másik, nem kisebb hírnévvel rendelkező taiko zenekart, a Yamatot, akik immár negyedszer tettek látogatást kicsiny országunkban.

Minden alkalommal, amikor egy taiko dob együttes lép fel a közelben, valahogy felidéződik bennem az a földöntúli hangulat, amit egy-egy előadás kelthet, és nem tehetek róla, egyszerűen érzem, ott kell lennem. Mert ha nem, akkor egy pótolhatatlan élményt szalasztanék el, és a mai racionális világban ez nem megengedett, hiszen valami hihetetlen misztikus erő lengi körbe ezeket a fellépéseket. Ezekről az ember feltöltődik, elgondolkodik, és egy kis időre elszakad a valóságtól.

A YAMATO

A társulatot Masa Ogawa a Nara prefektúrabeli Asukában alapította meg 1993-ban. /A várost sokszor a japán kultúra bölcsőjének is nevezik./ Az együttes első előadását a narai Kashihara-shi-ben lévő Toichi szentélyben rendezett fesztivál alkalmával tartották meg. Egy Hyuga című darabot adtak elő, melyet Masa Ogawa komponált, és amikor az újságírók az együttes nevét kérdezték, a 'Yamato' szó volt az első dolog, ami az eszébe jutott. Így vált ez a csoport hivatalos nevévé.

A társulat már a kezdetektől fogva hatalmas sikereket ért el. 1994-ben, egy évvel a megalakulásuk után, Kínában már 20.000 fős közönség hallgatta őket mindössze 4 előadás keretein belül. Kezdetben csak ázsiai országokban léptek fel, de pár évvel később már a dél-amerikai közönséget kápráztatták el előadásaikkal. 1998-ban részt vettek a világ legnagyobb művészeti eseményén, az 'Edinburgh Festival Fringe' elnevezésű rendezvényen, ahol megszerezték a „Spirit of the Fringe” díjat. Mára többször is körbekoncertezték a világot, így jutottak el hozzánk 2007-ben, 2008-ban, 2010-ben és idén, 2012-ben.

„Elmenni mindenhova, ahova hívnak, és egy kicsit boldogabbá tenni a világot.” Ezzel a jelszóval járja a társulat az országokat, és azt hiszem, bátran mondhatom, hogy hívek maradnak a jelmondatukhoz.

ÉLETSTÍLUS

Az életüket alárendelik a zenélésnek. Minden napot 10 km-es futással kezdenek, amit egész napos edzés és gyakorlás követ. Az év 6-10 hónapjában külföldön vannak, de ennek ellenére nézelődésre nem igazán van lehetőségük, hiszen idejük nagy részét gyakorlással vagy utazással töltik. Saját bevallásuk szerint ezt egy kicsit sem bánják, hiszen az előadásaikra évente több mint 300.000 rajongó látogat el, és számukra az jelenti a legnagyobb örömet, hogy ilyen sok emberrel találkozhatnak a fellépéseik alkalmával.

A KONCERT

Már ez előadás előtt érezni lehetett, hogy ismét egy nem mindennapi élményben lesz részünk. Ahogy közeledtünk a Kongresszusi Központ felé, észrevettem, hogy egyre több és több emberrel találkozunk, és mind egy irányba tartanak. Amikor beléptünk az épületbe, nagy meglepetésemre a legkülönbözőbb korú nők és férfiak, idősek és gyerekek kerültek a szemem elé. Lehet, hogy csak én vagyok szűk látókörű, de valamiért azt hittem, hogy egy effajta előadás nem érinthet ekkora réteget. Kellemes meglepetés volt.

Folytatás a következő oldalon!

■ Rendezvények

Persze, ha jobban belegendoltam volna abba, hogy csak Budapesten öt előadást terveztek, amit végül még eggyel meg kellett toldani, hogy minden érdeklődő eljuthasson rá, akkor talán még sem ért volna olyan váratlanul ez a helyzet.

Amikor beértünk, már indulhattunk is a helyünkre, de előtte sort kerítettünk egy kis szuvenir nézegetésre és vásárlásra is. Egész sok dolgot lehetett kapni, a csuklószorítótól kezdve a törülközőn és a pólókon keresztül a fellépéseket bemutató DVD-ig. Mi végül a közepes kategóriába eső emblémás törülközők közül választottunk, így már senki nem vonhatja kétségbe, hogy ott jártunk. Mire beszereztük a szuvenirrt és a helyünkre botorkáltunk, lassan kezdetét is vette a műsor.

Hiába készül fel az ember arra, ami egy ilyen előadás során várja, amikor az elkezdődik, mégis olyan elsöprő erővel hat rá, hogy váratlanul tűnik. Ahogy a színpad elsötétült, majd megszólaltak az első dobok, felgyulladtak az első fények, máris éreztük, hogy elragad minket a varázslat. Az előadás kezdetén a halk és hangos dobszó váltakozott, mintha folyamatosan, lépésről-lépésre akarnának bevinni minket ebbe a zenei fantáziába. A dobszó nem is maradt magányos, szinte azonnal ének csatlakozott hozzá, ezzel már az elején arról biztosítva mindenkit, hogy ez az előadás teljesen más lesz, mint a Gocoo volt.

Ahogy szép lassan körülöngött minket az ütemes zene, azt kellett észrevennem, hogy a társulat tagjai egymással viccelődnek, szórakoznak, miközben tökéletesen a zenére koncentrálnak. Először nem akartam hinni a szememnek, de amikor a közönséget, azaz minket is belevontak ebbe a játékba, már csak nevetni tudtam a körülöttem lévőekkel együtt. Elképesztő volt, ahogy az előadásukba beleszórték a humort, ahogy tapsolásra bírtak minket, megisméltették velünk a hallott ritmusokat, és közben a mosoly ott játszott mindegyikük arcán. Látszott, hogy legalább annyira, ha nem jobban élvezik a játékot, mint mi az előadást. Innentől nem volt menekülés, egyszerűen megszerettették magukat a nézőkkel, és egyszerre lehetett őket valódi embernek és valami magasabb létformának látni. Úgy éreztem az előadásukban minden benne van, amiért beleszerettem a japán kultúrába, amiért megkedveltem az ő „világukat”. A dobok közben csak szóltak, hol hangosan, hol halkán, hol erősen, hol gyengédebben, s közben egymás ugratása sem maradt el. Ha emlékeztek, a Gocoo előadást az istenek felé szóló imádságként írtam le, ezt az előadást inkább a zene iránti tiszteletadásnak, annak élvezetének mondanám. Úgy éreztem, szívesen felállnék, és körbetáncolnám a képzeletbeli máglyarakást, és egybeolvadnék a zenével, a ritmusokkal. Mikor a műsor véget ért, számtalanszor tapsoltuk vissza a társulatot, nem akarván elengedni őket és a hangulatot, amit beloptak az színpad közepébe. Ők pedig újra és újra visszajöttek hozzánk. Fantasztikus élmény volt. Nem egy egyszerű taiko előadást, hanem egy igazi dobshow-t láthattunk, zenével, fényjátékkal és igazi humorral. Remélem, hamarosan újra eljönnek hozzánk, hogy ismét megmutassák nekünk a zene valódi „küllemét”.